

MIRUSIEMS NĖRA RAMYBĖS

DVIDEŠIMT ŠEŠI AUTORIAI —
VIENA KVAPĄ GNIAUŽIANTI ISTORIJA!

JEFF ABBOTT LORI ARMSTRONG SANDRA BROWN THOMAS COOK
JEFFORY DEEVER DIANA GABALDON TESS GERRITSEN
ANDREW F. GULLI PETER JAMES J. A. JANCE FAYE KELLERMAN
RAYMOND KHOURY JOHN LESCROART JEFF LINDSAY
GAYLE LYNDS PHILIP MARGOLIN ALEXANDER McCALL SMITH
MICHAEL PALMER T. JEFFERSON PARKER MATTHEW PEARL
KATHY REICHS MARCUS SAKEY JONATHAN SANTLOFER
LISA SCOTTOLINE R. L. STINE MARCIA TALLEY
SUDARYTOJAI ANDREW F. GULLI IR LAMIA J. GULLI

Džono Nano dienoraštis

ANDREW F. GULLI

2010 m. rugpjūtis

Ta byla niekaip manęs nepalieka, neleidžia užmigti naktį. Ji išsprūdo man iš rankų, ir dabar it koks kirminas nuolatos graužia mano sąmonės kraštus. Nesvarbu, kad praėjo dešimt metų, nesvarbu, kad oficialiai byla užbaigta. Mirtimi nubausta nekalta moteris, aš prie to prisidėjau, ir tą liūdną naktį, kai jai į ranką buvo įbesta adata, pro kurią jai išvirkštė mirtį, dalis mano gyvenimo irgi nutrūko.

Tada maniau dirbantis su kuo aiškiausia byla, bet kiekvienas mano veiksmas Rozmerę žingsniu artino prie galo, griaudamas ir jos, ir mano gyvenimą. Tariausi turintis faktus – daiktinius įrodymus: krauju suteptą palaidinę, ištrūkusią sagą, jos pirštų atspaudus; jos prieštarigus atsakymus per tyrimą; barnį su vyru liudytojų akivaizdoje, kai jis pareikalavo skyrybų; jos kelionę į Meksiką tą savaitę, kai jis dingio, ir ji pasakė draugams abejojanti, ar Kristoferis kada nors grįš. Žinoma, ji buvo teisi. Jis niekuomet negrįžo, bent jau gyvas.

Smarkiai suiręs Kristoferio Tomo lavonas po kelių savaitių buvo rastas „geležinėje mergelėje“ Vokietijos istorijos muziejuje Berlyne. Byla atrodė paprasta, beprotiška, bet paprasta: įsiūčio pagauta Rozmerė Tomas nužudė sutuoktinį ir sugrūdo lavoną į „mergelę“, nes žinojo, kad ši bus pargabenta atgal į Vokietiją.

Prisiekusieji neilgai svarstė, kol skyrė jai nuosprendį.

Paprasčiausia byla.

Vis dėlto...

Kažkas visą laiką atrodė ne taip, nelogiška. Na, gerai: būta motyvų, progų, įkalčių. Bet jeigu būtum ją pažinojęs ir pažinęs taip, kaip ilgainiui pažinau aš...

Bet tik vėliau, kai per žingsnį atsitraukiau nuo bylos, suvokiau, kad joje esama niuansų, kurių nemačiau, giliau glūdinčių sluoksnių, kurių neatskleidžiau tada, kai tai turėjo reikšmės, kai dar galėjau ją išgelbėti. Tada, kai pernelyg uoliai stengiausi, kad jausmai įtariamajai netrukdytų atlikti pareigos. Tada, kai stovėjau pernelyg arti, todėl negalėjau aiškiai matyti. Esu kai kuo panašus į tą vyruką iš filmo „Svaigulys“*. Mane irgi kaip lėlę tampo už virvučių ir dėl to gyvenimas byra į šipulius.

Laimė, turėjau draugą.

Kai Sarai mane palikęs buvau kaip nesavas ir per žingsnį nuo savižudybės, Tonis Olsenas ištiesė man pagalbos ranką. Jis niekada neparodė, kad esu jam našta, ar daręs man kokią paslaugą. Kai aš siaubingai lakiau, Tonis parsivedė mane pas save, neleido gerti ir davė man darbą: vadovauti jo firmos apsaugai. Keisčiausia, jis buvo ir Rozmerės draugas... Galėtum manyti, kad po to, ką pridirbau, jis turėjo trokšti mano mirties.

Mečiau gerti, bet šmėklos neišnyko: daug metų blaivus ir girtas įsivaizduodavau, kaip sukviečiu į vieną vietą visus įtariamuosius, visus, kuriuos klaidingai atmečiau kaip nekaltus, nusigaunu iki tiesos ir įvykduo teisingumą – dėl Rozmerės, dėl jos vaikų, dėl savo paties gyvenimo.

Pririkė daug laiko, bet pagaliau įkalbėjau Tonį man padėti. Reikėjo užbaigti visą tą reikalą, o tai padaryti tegalėjau antrą kartą atsikandęs to užnuodyto obuolio. Štai kodėl dabar, po šitiek metų, ketinu surinkti vienoje vietoje visus pagrindinius tos bylos veikėjus. Turiu stoti akis į akį prieš tuos, kurie galėjo tai padaryti.

Bet Tonis teišus – negalime šiaip sau paprašyti juos suvažiuoti, kad leistų man dar kartą pamėginti išspręsti šią bylą.

Mudu daug kalbėjomės apie tai, kaip galėtume juos suburti, bet atsakymo nė ieškoti nereikėjo: atminai, kurių Rozmerė prašė savo testamente, dešimtosioms jos mirties metinėms pažymėti. Nekaltieji atiduos jai pagarbą. Kaltieji ateis, kad nesukeltų įtarimo. O ko jiems nerimauti? Rozmerė buvo pripažinta kalta ir nubauta mirtimi. Joks sveiko proto apygardos prokuroras neatnaujins bylos. Neabejoju: jie visi susirinks, kai kurie – prisidengę nekaltumo kauke.

* Režisieriaus A. Hičkoko 1958 m. filmas. (*Čia ir toliau pastabos vertėjo.*)

Visą gyvenimą buvau agnostikas, niekada niekuo netikėjau. Negaliu įsivaizduoti prisikeliančio iš pelenų fenikso. Kiek esu matęs, pelenai lieka pelenai, anksčiau ar vėliau visa, kas buvo gyva, supūva ir suyra. Tačiau suburdamas juos draugėn, galop atskleisdamas, kas kaltas, aš atgimsiu naujam gyvenimui.

Galbūt manote, kad tesu policininkas, persekiojamas bylos, kurios jis neįstengė išspręsti. Klystate. Čia kur kas daugiau. Turiu sužinoti tiesą: tiesą apie Rozmerę ir apie tai, kas iš tikrųjų nužudė Kristoferį Tomą. Suprantate: turiu sužinoti, kas sugriovė man gyvenimą, kas ramiai miegojo tą naktį, kai Rozmerė Tomas žinojo niekadęs nebepamatysianti skaistaus ryto pro šaltas kalėjimo grotas.

5

SANDRA BROWN

– Mamyte? Diena Rozmeri prasidėjo vos prieš penkias sekundes, bet ji jau bijojo likusios jos dalies. Ji apsivertė aukštiekninka ir praplėšė akis. Prie lovos stovėjo dukrelė, vis dar su pižama, pasikišusi po pažastimi Barbę.

– Tu nemiegi, mamyte?

– Nemiegu, širdele.

– Kur tėvelis?

Akis badė tuščia Kriso lovos pusė. Rozmerė atsikrenkštė.

– Šiandien jam anksti reikėjo į darbą.

Melas buvo akivaizdus net vaikui. Rozmerė per dažnai naudojosi šia dingstimi.

Leila irzliai, priekaištingai pažiūrėjo į motiną.

– Tavo akys užtinusios.

– Tikrai? – Rozmerė ir pati juto, kad taip ir yra. – Aš... kietai miegojau.

Ji pamėgino išspausti šypsena.

– Ar vakarėlyje buvo linksma, mamyte?

Rozmerė nusprendė neatsakyti.

– Tavo brolis atsikėlęs?

– Jis apačioj. Mes alkani.

– Paprašykit Elzės sutaisyti jums pusryčius.

– Tavo blynai mums patinka labiau, mamyte.

Duktė stovėjo ir laukė, kol ji atsikels. Rozmerė nusimetė apklotus ir išlipo iš lovos. Anksčiau ar vėliau ji patirs vakarykščių įvykių poveikį, bet kol kas turi elgtis, tartum ši diena būtų niekuo neypatinga.

Dėl savo vaikų.

Kad pati neišprotėtų.

Pirmi požymiai, kad diena Rozmerės Hjuzen Tomas gyvenime nebus įprasta, pasireiškė po pusryčių, vienuoliktą valandą. Ji iškepė blynų. Vaikai valgė, ji tik apsimetė valganti. Tada atrinko drabužius į cheminę valyklą su tarnaitė Elze, paprašė jos kitą savaitę dienai užsakyti langų plovėją ir, gavusi dantisto atviruką su priminimu, pasikambino ir susitarė dėl vizito pas jį su vaikais.

Žodžiu, viskas normalu.

Dirbi įprastus kasdienius dalykus.

Bet kai buvo beeinanti į sodą genėti rožių, priėjo Elzė, nešina be-laidžiu namų telefonu.

– Skambina iš muziejaus, prašo pono Tomo.

Rozmerė palaukė, kol Elzė nuėjo ir nebegalėjo jos girdėti.

– Klausau.

– Labas rytas, ponია Tomas, – išgirdo Kriso sekretorės balsą. – Labai nemalonu, kad trukdau poną Tomą namie, – burkavo ji, – bet iškilo klausimas, reikalaujantis neatidėliotino jo dėmesio. Ar galėčiau su juo pasikalbėti?

– Jo čia nėra.

– A...

Vienintelis balsis buvo išstartas su tokia intonacija, kad numanomos prasmės nesuprasti tiesiog negalėjai. Rozmerei paraudo skruostai iš pykčio ir pagiežos, bet vakar vakare pirmą kartą parodytą įžūlumą šįryt atvėsinos atsargumas. Ji nusprendė neklausiama nesakysianti nieko ir kalbėsianti kuo mažiau.

– Ar mėginote skambinti jam į mobilųjį? – kuo ramiau paklausė ji.

– Daugybę kartų. Ponui Olsenui labai reikia su juo pasikalbėti.

Nenumanote, kur jis galėtų būti?

– Atleiskite, nenumanau.

– Gal žinote, kada galėsiu jį rasti?

– Nežinau.

– O jūs ar ateisite šiandien į darbą, ponია Tomas?

Ta mėgėja kišti nosį kur nereikia tiesiog bėrė druską ant žaizdos. Muziejaus skyrius, kuriame dirba Rozmerė, visai ne jos reikalas. Ji stengėsi išpešti informacijos apie Krisą.

– Ne, šiandien neateisiu. O dabar prašom atleisti...

– Nenumanote, kur galiu rasti jūsų vyrą?

Rozmerė apsimetė neišgirdusi klausimo ir išjungė mobilųjį, kad nereikėtų nieko daugiau sakyti.

Rozmerė neišgirdo, kaip atsidarė durys, ir net jo žingsnių.

Jos brolis, žmogus, kurio jai šiandien mažiausiai reikėjo ir kurio ji nenorėjo matyti, įlėkė nekviestas. Nuo vaikystės jis turėjo gyslelę ją kamuoti tada, kai ji menkiausiai galėjo atsilaikyti. Jis pareiškė, girdi, dabar „pats laikas kokteiliams, ar ne?“ Nors sesuo neparodė jokio entuziazmo, tai nesutrukdė jam paprašyti Elzės atridenti gėrimų vėžimėlį.

Neturėdama kitos išeities Rozmerė paliko Elzei pasirūpinti vaikų vakariene ir prisidėjo prie Piterio – jis jautėsi kaip namie ir jau pylėsi gėrimo.

– Tiesiog negalėjau atsispirti pagundai ateiti. Man magėjo pamatyti, ką sugalvojai tęsiniui. Gal mėtai porcelianinius indus Krisui į galvą? Įvairavai jo automobilį į baseiną? Tikiuosi, iškrėtei ką nors pasakiškai dramatiška. Įpilti ko nors, Roze? Atleisk už atvirumą, bet atrodo, lyg tau reikėtų išgerti ko nors stipresnio.

– Ačiū, nereikia. Stebiuosi, kad nesi pagiringas. Vakar kaip reikiant prisisiurbei.

– Bet ne tiek, kad nebūčiau įvertinęs tavo pasirodymo. O Dieve, Rozi! – Jis iškėlė taurę juokais ją sveikindamas. – Didžiavausi tavim. Drąsiai stojai prieš Krisą. Visos buvusios ir dabartinės jo meiluzės ištempusios ausis klausėsi kiekvieno tavo kaltinamojo žodžio, o tie pasipūtę muziejaus šulai išsižioję viską stebėjo. Vaizdelis buvo nuostabus. Prisipažinsiu: nemaniau, kad turi tiek drąsos. – Jis pamerkė seseriai akį. – Taigi galvoju, ką dar sugebėtum iškrėsti.

– Užsičiaupk, Piteri! – pyktelėjo jinai.

Jis nusišypsojo jai nenustodamas gurkšnoti viskio su soda ir ledu.

– Ar tas neištikimas šunsnukis prisidės prie mūsų?

– Aš to nesitikėčiau.

Piteris nusijuokė.

– Kaip jis teisinosi šiandien, kai jo nuodėmės buvo iškeltos aikštėn? Atgailavo? Atnešė tau gėlių? O gal kokį brangų papuošalą?

– Šiandien jo nemačiau.

Piteris pastatė taurę ant stalo ir palinko į priekį.

– Rimtai?

– Jis... jis vakar neparėjo namo.

– Hmm... įdomu. Nesakyčiau, kad jis iš tų, kurie lengvai pabruka uodegą. – Piteris suktai į ją pažiūrėjo. – Žinoma, kas galėtų jį smerkti, kad nesirodo, kai tu viešai jį šitaip iškoneveikei? Turbūt dabar vaidina įsižeidusį?

– Ar ko kita gali iš jo tikėtis?

Piteris vėl pasiėmė taurę ir ėmė iš jos gurkšnoti mąsliai žiūrėdamas į seserį.

– Anksčiau apie Krisą blogai neatsiliepdavai. Net žinodama, koks jis ištvirkėlis, melagis ir prisitaikėlis, visada jį užsistodavai. Iki dabar. Iš kur ta permaina?

– Jis paprašė manęs skyrybų.

Tai jau nebe paslaptis. Visi girdėjo jos žodžius; slėpti nebebuvo prasmės.

– Jis *pareikalavo* skyrybų.

– Ir tu nesusitvardei. Bent jau taip spėju iš vakarykščio vaido.

– Gal aš vis dėlto išgersiu.

Rozmerė įsipylė taurę baltojo vyno ir gurkštelėjo juscama kiek pašaipų brolio žvilgsnį. Ji spėliojo, ar jis pastebi, kad jai dreba rankos.

– Įsivaizduoju, kaip Krisas šįryt pasirodė muziejuje, – sukikeno Piteris. – Kaip jis turėjo žiūrėti į akis pavaldiniams? Tavo draugas Tonis Olsenas vakar atrodė pasiryžęs jį nudėti. Tikriausiai sušaukė neeilinį direktorių valdybos posėdį, bet neabejoju, kad Krisą jis pašaitiko...

– Krisas šiandien nepasirodė darbe. Bent jau ryte jo nebuvo.

Ji papasakojo Piteriui apie pokalbį su sekretore.

– Kaip manai, kur jis praleido dieną?

– Atvirai pasakius, man nė motais.

– Tvarkė kurią nors meilužę?

Rozmerė apsimetė negirdėjusi.

– Gal glamonėjosi su gražiąja Džastina?

Džastina. Rozmerėi užvirė kraujas pagalvojus apie naujausią Kri-so pergalę meilės fronte. Visi muziejuje žino, kad jis pasiėmė Džasti-

na į pastarąją kelionę į Prancūziją. Ji paskutinė iš ilgos virtinės gražių kuratorių, sulaukusių išskirtinio jo dėmesio.

Piteris spėliojo toliau:

– O gal jis su ta rudaplauke ilganage kale, kuri vakar korėsi jam ant sprando prieš tau imantis žygių?

– Juodu verti vienas kito, – suniurnėjo Rozmerė ir tarsi pabudusi iš snaudulio pridūrė: – Nežinau, kur jis. Nemačiau jo nuo tada, kai vakar išėjau iš muziejaus.

– O kaip bus su jūsų santuoka?

Jos akys paplūdo ašaromis.

– Mano vaikai... – tarė ji kimiu balsu. – Jiems tai bus siaubinga.

Piteris sunėrė rankas, iškėlė jas aukštai virš galvos ir smagiai pasiražė.

– Ką gi, – atsidusdamas tarė jis, – gal tau neteks nerimauti dėl šlykščių skyrybų. Gal Krisui atsirūgo kitos nuodėmės.

Rozmerė nusišluostė akis.

– Kokios kitos nuodėmės?

– Baik, Rozmere. Nebūk naivi. Jeigu jis sulaužo santuokos įžadus, manai, šventai laikosi kitų?

– Apie ką čia kalbi?!

Piteris nubraukė nesamą pūkelį nuo kelnų kiškos.

– Ne man tau pasakoti. Gal tau reikėtų paklausti Steno.

Jis turėjo galvoje Steną Balardą, šeimos advokatą ir ekonomą.

– Ką gali žinoti jis, ko nežinau aš?

Iš suktos brolio šypsenos Rozmerė suprato, kad jam knieti pasakoti.

– Prisimeni, Krisas neseniai nusilaužė pirštą?

Ji linktelėjo.

– Jis nusilaužė ne užtrenkdamas automobilio dureles, kaip tvirtino. – Piteris žvilgtelėjo į rūko gaubiamą Auksinių Vartų tiltą ir pašaipiai šyptelėjo. – Jeigu Krisas greitai neparsiras, gal reikia pradėti kabliuoti įlankos dugną ir mėginti surasti jo lavoną.

San Fransisko policijos valdyboje supypsėjo detektyvo Džono Nano mobilusis. Skambino Tonis Olsenas.

– Pone Olsenai, koks...

– Maniau, su tuo „Pone Olsenai“ jau baigta?

Juodu buvo pažįstami jau keleri metai, bet kažkodėl Džonas Nanas galvodavo apie Tonį tik kaip apie poną Olseną. Bet dabar jis nusileido.

– Gerai, Toni. Daug laiko praėjo. Kas nutiko?

– Ar prisimeni Makfolo meno muziejų?

– Be abejo, – atsakė Nanas. Jis pernelyg gerai prisiminė, kaip nesmagiai jautėsi kelias ten praleistas valandas, – nelyginant ištraukta iš vandens žuvis. Olsenas pakvietė Naną su žmona Sara į labdaros renginį tame muziejuje. Jo vadovybė parodė šioias tokias pastangas grąžinti skolą bendruomenei steigdama vasaros stovyklas paaugliams, galintiems padaryti nusikaltimų. Pasak Olseno, dalyvavimas renginyje gali tapti puikia viešųjų ryšių akcija Nanui darant karjerą; be to, jis pats jausiškis saugiau, jei renginyje, į kurį pakviesta abejotinos reputacijos tipų, bus Nanas ir pora kitų farų. Sara labai nudžiugo, ir renginys jai be galo patiko.

– Žinai, kad esu muziejaus valdybos narys. Net pirmininkas. – Olsenas padarė pauzę. – Šis tas nutiko, ir tikiuosi, kad tu galėsi man padėti.

– Mielai, Toni.

Nanas pamanė, kad pavogtas ar galbūt kokio vandalo sugadintas vertingas paveikslas.

– Tai susiję su Kristoferiu Tomu, vienu iš mūsų kuratorių.

Nanas prisiminė tą pavardę – argi galėjo pamiršti, kaip per tą renginį Tomas šaudė akimis į jo žmoną ir visas kitas patrauklias moteris.

– Savaitę jo niekas nematė. Atrodo, jis dingo.

Pajutęs vyresniojo vyriškio balse nerimą, Nanas įėjo į savo atitvartą, kad netrukdytų triukšmas Smurtinių nusikaltimų skyriuje, kur šiuo metu neturintys užduočių detektyvai kalbėjo telefonu ar sustoję pliauškę niekus.

Nanas klausėsi Tonio Olseno pasakojimo apie bjaurų vaidą, įvykusį prieš savaitę tarp Kristoferio ir Rozmės Tomų per oficialų priėmimą.

– Pasak muziejaus darbuotojų, kitą dieną jis nepasirodė darbe, ir tai suprantama, – aiškino Olsenas. – Visi salėje girdėjo kivrčą.

Visi pamanė, kad jam pasidarė gėda ir jam reikia laiko išsiaiškinti su Rozmere.

– Tai jo žmona?

– Taip. Ji artima mano draugė. Irgi dirba muziejuje. Vertinga darbuotoja, labai daug žinanti moteris.

– Bet juodu nesutaria.

– Na, jo meilės romanai niekam ne paslaptis, – niekinamai tarė Olsenas. – Jis ne itin malonus vyrukas, Džonai. Tarp mudviejų irgi kildavo nesutarimų.

– Tai ko tau rūpintis?

– Jis dingio. Nuo to vakaro jo niekas nematė. Rozmerė išklojo, ką apie jį mano, ir išbėgo iš salės. Krisas atsiprašė ir išėjo jai įkandin. Tai buvo paskutinis kartas, kai kas nors jį matė.

Nanas kiek pagalvojo.

– Ar jinai pranešė, kad jis dingio?

– Ji išvyko į Meksiką.

– Ką?!

– Ne, viskas ne taip, kaip tu galvoji. Ją išsiuntė muziejus. Meksiko mieste yra eksponatas, ispanų ginklas nuo užkariavimo laikų. Ji vadovauja mūsų muziejaus Ginklų ir šarvų skyriui, tad nuvyko ten jo apžiūrėti.

– Taip paprastai?

– Ji jau senokai tarėsi su tenykščio muziejaus darbuotojais. Bet jos sprendimas ten vykti išties atrodė gana netikėtas, nors aš pats ją raginau. Mat ji vis dar labai krimtosi dėl to, kad, jos žodžiais, „apsikvailino per Poloko pristatymą“. Mano nuomone, tas šunsnukis jau seniai nusipelnė ne tik šitos gėdos, bet dar ir daugiau. Pasakiau, kad kelių dienų kelionė jai bus į naudą.

– Ar ji žino, kad niekas nematė jos vyro nuo tada, kai davė jam pylos?

– Ji pripažino, kad jis negrįžo namo naktį po to barnio, bet ji dėl to nesijaudino. Spėju, Krisas dažnai nenakvoja namie. Nenuostabu, kad neparsirado, kai ji viešai papasakojo apie jo svetimavimą.

Nanas apgalvojo ką išgirdęs.

– Vadinasi, niekas nepranešė, kad jis dingio?

– Taip.

– Aš tiriu žmogžudystes, Toni.

– Suprantu, bet aš tikėjausi sužinoti tavo nuomonę apie šį įvykį prieš oficialiai įtraukiant policiją. Mudu su Krisu Tomu nelabai vienas kitą mėgstame, bet aš labai nenorėčiau, kad visi sužinotų apie Rozmerės sielvartą. Jau ir taip daug kas iškilo aikštėn. Ką jau kalbėti apie muziejaus reputaciją. Valdybai rūpi ją išsaugoti.

– Suprantu. Aukotojams nepatiktų skandalas, į kurį įsivėlė muziejaus darbuotojai. Bet šeiminės problemos yra šeiminės, Toni. Jos yra dažnos ir ne tokios skandalingos.

Kiek padvejojęs Olsenas tarė:

– Įtariu, kad „užklasinė“ Kriso veikla neapsiribojo vien neištikimybe žmonai.

– Gal norėtum paaiškinti, ką turi galvoje?

Olsenas kurį laiką tylėjo, galop atsakė:

– Kol neprivalau to daryti, nieko neaiškinsiu.

– Ar gali bent spėti, kur jis galėtų būti?

– Po penkių dienų, kai jis vis dar nepasirodė darbe, į mane kreipėsi muziejaus darbuotojai. Gausėja nesprendžiamų klausimų, kuriais užsiima jis. Be to, darbuotojai nerimauja, kad jam nebūtų ko nors nutikę. Paskambinau Rozmerei į viešbutį Meksike. Ji vis dar negavusi nuo jo jokios žinios. Ji atsakė, girdi, jei noriu jį rasti, turėčiau pasikalbėti su viena iš jo mergužėlių.

– Sakyk konkrečiai – ką norėtum, kad aš padaryčiau, Toni?

– Noriu, kad pasidomėtum jo dingimu. Tu vienintelis man asmeniškai pažįstamas policininkas ir žinau, kad moki laikyti liežuvį už dantų.

– Suprantu, bet jeigu jis greitai nepasirodys...

– Žinau.

Jie kalbėjosi dar kelias minutes. Nanas pažadėjo netrukus susisiekti su Olsenu.

Jis šį tą pazonduos, apklausinės Tomo meilužes, šen ir ten pašniukštinės ir galiausiai turbūt ras Kristoferį Tomą besikaitinantį saulėje kokiam privačiame paplūdimyje su kuria nors pupyte, viena ranka gniauziantį jai užpakalį, kita – taurę atogrąžų gėrimo.

Praėjus savaitei po pirmo Nano pokalbio su Toniu Olsenu (vėliau jie kalbėjosi daugybę kartų) detektyvas priešais maitinę laukė į Jungtines Valstijas grįžtančios Rozmerės Tomas.

Ji tempėsi iš paskos lagaminą. Atrodė nevalyvai. Nanas pastojo jai kelią.

– Rozmerė Tomas?

– Taip.

– Aš esu Džonas Nanas. – Jis parodė jai savo ženklelį. – Norėčiau pasikalbėti su jumis apie jūsų vyro Kristoferio Tomo dingimą.